

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 222

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 19 mai 2000

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 31 din 24 februarie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală.....	1-4
Decizia nr. 32 din 24 februarie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală.....	4-6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.076/C. — Ordin al ministrului de stat, ministrul justiției, privind aprobarea tarifelor pentru accesul la Registrul național al persoanelor juridice fără scop patrimonial.....	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 31

din 24 februarie 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 2
din Codul de procedură penală**

Florin Bucur Vasilescu — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, ridicată de Tancu Amet și Saban Asan în Dosarul nr. 936/1999 al Judecătoriei Constanța.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, deoarece principiul oficialității, strâns legat de principiul

legalității, nu contravine principiilor și normelor constituționale. Principiul disponibilității din procesul civil își găsește reflectarea, în anumite limite fixate de lege, și în procesul penal, spre exemplu în cazul plângerii prealabile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 1999, pronunțată în Dosarul penal nr. 936/1999, **Judecătoria Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate** a prevederilor art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Tancu Amet și Saban Asan într-o cauză având ca obiect infracțiunea prevăzută la art. 208 alin. 1 și la art. 209 alin. 1 lit. a), e), g) și i) din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că reglementările cuprinse în art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, cu referire la art. 208 și 209 din Codul penal, sunt neconstituționale, întrucât „sesizarea organelor de urmărire penală și apoi continuarea procesului penal au fost efectuate pe baza autorizării legale date de principiul oficialității în derularea procesului penal“. Or, acest principiu al „oficialității fără limite“ contravine dispozițiilor art. 23, 26 și 41 din Constituție.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că prevederile art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, în condițiile în care îndeplinirea din oficiu a actelor de urmărire penală este necesară într-o societate democratică. De la principiul oficialității legea prevede unele excepții, în baza cărora procesul penal nu poate fi pornit din oficiu.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază în punctul său de vedere că prevederile criticate sunt constituționale pentru următoarele motive: 1. Față de invocarea art. 23 din Constituție, text care se referă la libertatea individuală, autorii excepției contestă de fapt măsurile procesuale adoptate de organele competente în contextul cauzei penale. Întrucât măsura arestării preventive, luată în procesul penal, constituie o problemă care ține de competența exclusivă a organelor judiciare, Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra ei; 2. În legătură cu raportarea autorului excepției la art. 26 alin. (1) din Constituție, în conformitate cu care autoritatea publică trebuie să respecte și să ocrotească viața intimă, familială și privată a persoanei, se consideră că această opinie ignoră cu desăvârșire principiile statului de drept, conform cărora ilicitul penal nu poate exclude intervenția statului, sub justificarea că altfel s-ar ajunge la o imixtiune în viața privată. Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dar numai dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică și bunele moravuri, așa cum statuează dispozițiile art. 26

alin. (2) din Constituție. Deosebit de textul constituțional care fixează limitele în interiorul cărora o persoană poate pretinde statului să îi respecte sfera privată, art. 54 din Constituție impune cetățenilor să își exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți. Această dispoziție constituțională este însă lezată ori de câte ori un cetățean săvârșește o infracțiune; 3. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 41 din Constituție, se consideră că alin. (2) al acestei norme constituționale reglementează ocrotirea egală, prin lege, a proprietății private, fapt ce justifică, între altele, și pornirea din oficiu a urmăririi penale în caz de furt, infracțiune comisă de autorii excepției.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția este neîntemeiată. Regula de bază a oficialității fiind legată de principiul legalității, nerespectarea sa ar însemna totodată încălcarea legalității, iar oficialitatea procesului penal nu numai că nu aduce atingere libertății individuale, vieții intime, familiale și private sau dreptului de proprietate, dar constituie garanția protecției unor drepturi constituționale.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie textul art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, care prevede:

„[...] *Actele necesare desfășurării procesului penal se îndeplinesc din oficiu, afară de cazul când prin lege se dispune altfel.*“

Autorii excepției critică prevederile acestui alineat, care consacră principiul oficialității și, implicit, al obligativității procesului penal, întrucât, în opinia lor, acestea contravin normelor constituționale cuprinse în art. 23 alin. (1), art. 26 alin. (1) și în art. 41 alin. (1) teza întâi din Constituție. În esență se susține că, din moment ce persoanele cărora li s-au sustras anumite bunuri nu înțeleg să se constituie parte civilă și declară că nu au nici o pretenție față de făptuitori, nu își găsește temei dreptul procurorului de a începe urmărirea penală din oficiu.

Cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin decizii anterioare, în care s-a constatat că acestea sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 158 din 14 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 14 februarie 2000, s-a decis că textul de lege criticat nu contravine

art. 23, 26 și 41 din Constituție. Existența pericolului social al unei infracțiuni impune măsuri adecvate de apărare a ordinii de drept, motiv pentru care autoritățile statului abilitate de lege trebuie să acționeze indiferent dacă persoana lezată prin fapta concretă o solicită sau nu. Principiul oficialității, înscris în art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, este o cerință și o continuare firească a principiului legalității, înscris în alin. 1 al aceluiași articol. În legătură cu protecția constituțională a proprietății private, Curtea a apreciat că aceasta nu este lezată prin îndeplinirea din oficiu a actelor necesare derulării procesului penal; dimpotrivă, urmărirea penală din oficiu a infracțiunilor contra patrimoniului asigură o protecție mai energică a proprietății, aceasta fiind chiar în interesul proprietarului.

Soluția de respingere a excepției se impune și în această speță. Curtea reține că art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, criticat pentru motiv de neconstituționalitate de către autorii excepției, este cuprins în cap. I din titlul I al codului, intitulat „Scopul și regulile de bază ale procesului penal”. Rezultă că oficialitatea procesului penal constituie o regulă de bază, aflată în strânsă legătură cu scopul procesului penal, reglementat de art. 1 din Codul de procedură penală, text care prevede: „Procesul penal are ca scop constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.”

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor, precum și la educarea cetățenilor în spiritul respectării legilor.

Analizând cele două texte, Curtea observă că atât oficialitatea, cât și legalitatea procesului penal reprezintă consecințe firești ale scopului acestuia, așa cum este el definit de Codul de procedură penală.

În legătură cu pretinsa încălcare a art. 23 alin. (1) din Constituție, conform căruia „Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile”, Curtea reține că în speță punerea în mișcare și exercitarea din oficiu a acțiunii penale au fost determinate de necesitatea apărării intereselor generale ale societății, a garantării juridice a drepturilor constituționale ale cetățenilor. De aceea susținerea că oficialitatea procesului penal încalcă libertatea individuală nu poate fi primită. Faptul că în cursul desfășurării instrucției penale s-a dispus măsura arestării preventive a făptuitorilor nu reprezintă o chestiune care privește controlul de constituționalitate, atâta timp cât această măsură este luată pe baza legii și împotriva sa pot fi exercitate căile legale de atac. Libertatea individuală nu poate constitui o cauză care să exonereze persoana de răspundere, în condițiile în care, prin acțiuni îndreptate împotriva vieții sau patrimoniului unei alte persoane, contra unor activități de interes public etc., aceasta pune în pericol un interes general, legalmente ocrotit.

Competența procurorului în începerea din oficiu a procesului penal este legitimată constituțional de dispozițiile art. 130 alin. (1), care prevăd că „În activitatea judiciară,

Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”. Aceste dispoziții constituționale îl obligă pe legiuitor să instituie o reglementare corespunzătoare a activității judiciare, inclusiv organizarea procesului penal, care să respecte atât interesele generale ale societății și apărarea ordinii de drept, cât și drepturile și libertățile cetățenești, cu atât mai mult cu cât aceste dispoziții se coroborează cu prevederile cuprinse în art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate”. În condițiile actuale, caracterizate prin afirmarea pleneră a drepturilor și libertăților omului, statul este un garant al securității cetățenilor, al exercitării libere și nestingerite a acestor drepturi, printre care se numără și dreptul de proprietate. Susținerea autorilor excepției că „În prezent, statul trebuie să aibă acest drept de control absolut doar față de ceea ce îi aparține, sieși și nu altuia” nu poate fi primită, deoarece oficialitatea procesului penal și obligativitatea tragerii la răspundere a făptuitorilor constituie modalități de garantare a apărării ordinii de drept, a valorilor fundamentale ale societății.

Oficialitatea procesului penal nu este „fără limite”, așa cum susțin autorii excepției, din moment ce în anumite condiții legea prevede excepții de la acest principiu. Astfel, regula oficialității poate fi restrânsă sau înlăturată atunci când, spre exemplu, legea cere, pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, încuviințări sau autorizări prealabile sau când aceasta este condiționată de existența plângerii prealabile.

În legătură cu susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate, legate de faptul că partea vătămată nu mai are interes în cauză, deoarece nu s-a constituit parte civilă, acest fapt nu prezintă importanță în raport cu obiectul sesizării, întrucât, pe de o parte, renunțarea la exercițiul acțiunii civile nu are, în concepția legiuitorului, nici o influență asupra acțiunii penale, iar pe de altă parte, persoana vătămată, care nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, poate introduce la instanța civilă (în baza prevederilor art. 19 alin. 1 din Codul de procedură penală) acțiune pentru repararea pagubei pricinuite prin infracțiune.

În sfârșit, Curtea constată că oficialitatea procesului penal nu contravine nici normei constituționale conținute în art. 26 alin. (1), conform căreia „Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată”. Autorii excepției ignoră dispozițiile alin. (2) ale aceluiași articol, în care se prevede că „Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă și întrucât drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunurile moravuri”, precum și principiul constituțional privind exercitarea cu bună-credință de către cetățeni a drepturilor și libertăților constituționale, reglementat de art. 54 din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Tancu Amet și Saban Asan în Dosarul nr. 936/1999 al Judecătoriei Constanța.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2000.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. **Florin Bucur Vasilescu**

Magistrat-asistent,

Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 32

din 24 februarie 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2
din Codul de procedură penală**

Florin Bucur Vasilescu	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală, ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 538/1998 al Judecătoriei Orăștie, județul Hunedoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților: Pompiliu Bota și Liana Olaru. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, considerând că prevederile art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 24, referitoare la dreptul la apărare. Mai arată că aceste dispoziții nu sunt de natură să împiedice exercitarea dreptului la apărare, întrucât scopul instituirii lor a fost tocmai acela de a asigura o mai bună administrare a justiției. S-a avut în vedere că posibilitatea de a ataca în mod separat încheierile de ședință ar putea genera blocaje și întâzieri în derularea procesului

penal. Totodată consideră că textul de lege criticat nu încalcă nici dreptul oricărei persoane la un proces echitabil, prevăzut la art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 538/1998, **Judecătoria Orăștie, județul Hunedoara, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Pompiliu Bota.

În motivarea excepției, autorul acesteia consideră că dispozițiile textului de lege criticat sunt neconstituționale, deoarece încalcă prevederile art. 24 din Constituție referitoare la dreptul la apărare, precum și prevederile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece dispozițiile legale criticate nu îi permit să atace cu apel încheierile date în primă instanță decât o dată cu fondul, lipsindu-l astfel de dreptul de a-și formula apărările pe care le crede necesare.

Exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate, instanța de judecată apreciază că aceasta este „vădit nefondată”, deoarece prevederile legale criticate nu încalcă dreptul la apărare garantat de Constituție prin art. 24 alin. (1). Se mai arată că

inculpatul are posibilitatea de a folosi căile de atac prevăzute de lege, încheierile date în primă instanță putând fi atacate de el o dată cu fondul. Totodată inculpatul are dreptul în tot cursul procesului să fie asistat de un avocat.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților se arată că dispozițiile art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, deoarece prin încheierile date în primă instanță nu se soluționează fondul cauzei și, în orice caz, ele pot fi atacate totdeauna cu apel o dată cu fondul cauzei. Conform art. 24 alin. (2) din Constituție, părțile au dreptul de a fi asistate de un avocat în tot cursul procesului, dispoziții care, în opinia președintelui Camerei Deputaților, nu pot fi considerate a fi încălcate prin textul de lege criticat. În final se arată că prin dispozițiile art. 125 alin. (3) și ale art. 128 Constituția conferă legiuitorului dreptul de a reglementa procedura de judecată și condițiile în care hotărârile judecătorești pot fi atacate și reformate. Opțiunea legiuitorului cuprinsă în art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală nu este de natură a leza dreptul la apărare. În final președintele Camerei Deputaților apreciază că prin dispozițiile legale criticate nu au fost încălcate nici prevederile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul oricărei persoane la un proces echitabil.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră că excepția este neîntemeiată, deoarece prin dispozițiile art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală nu se încalcă dreptul la apărare prevăzut la art. 24 din Constituție, întrucât încheierile date în primă instanță pot fi atacate cu apel o dată cu fondul. Totodată aceste dispoziții se completează cu alte drepturi și garanții prevăzute de Codul de procedură penală, toate acestea determinând respectarea cerinței prevăzute la art. 24 alin. (1) din Constituție.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 12 și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală, care au următoarea redactare: „*Încheierile date în primă instanță pot fi atacate cu apel numai o dată cu fondul.*”

Autorul excepției consideră că acest text este neconstituțional, deoarece încheierea dată în primă instanță nu poate fi atacată cu apel, separat, ci numai o dată cu fondul, și astfel îi este încălcat dreptul la apărare, prevăzut la art. 24 din Constituție, precum și dreptul la un proces echitabil, prevăzut la art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Referitor la încălcarea, prin prevederile art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 24 din Constituție, Curtea observă că această critică nu poate fi primită, deoarece opțiunea legislativă adoptată de legiuitor în textul de lege menționat, potrivit căreia încheierile date în primă instanță nu pot fi atacate cu apel decât o dată cu fondul, nu este de natură a aduce atingere prevederilor constituționale cuprinse în art. 24, referitoare la dreptul la apărare, conform cărora: „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*”

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*”

Posibilitatea de a ataca pe calea apelului încheierile date în primă instanță numai o dată cu fondul nu constituie un obstacol pentru inculpat de a-și angaja apărător sau de a beneficia, în condițiile legii, de un apărător numit din oficiu.

De altfel, din susținerile autorului excepției nici nu rezultă că pe parcursul procesului, datorită dispozițiilor art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală, ar fi fost împiedicat să își angajeze un avocat sau să își formuleze apărările așa cum credea de cuviință, pentru a se putea confirma ipoteza nerespectării dreptului său la apărare, consfințit de art. 24 din Constituție, pretins încălcat de dispoziția procesuală penală criticată.

Din același motiv nu poate fi pusă în discuție nici violarea art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, al cărui text este următorul: „*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice, ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.*”

Este de remarcat în acest sens faptul că autorul excepției nu precizează care dintre reglementările cuprinse în prevederile de mai sus se află în conflict cu art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală, pentru a se putea

reține că în cauză și-ar găsi aplicație prevederile art. 20 alin. (2) din Constituție, conform căroră „*Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale*“.

În realitate nemulțumirea autorului excepției cu privire la conținutul art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală transgresată în plan constituțional rezidă nu în obstacularea dreptului său la apărare, ci în faptul că el nu ar dispune de o cale de atac distinctă cu privire la conținutul unei încheieri și care să fie separată de posibilitatea de a contesta fondul cauzei prin intermediul apelului.

Or, aceasta vizează un alt aspect de constituționalitate, și anume cel legat de exercițiul căilor de atac, în sensul unei posibile neconstituționalități a textului criticat, care nu oferă posibilitatea atacării separate a încheierii, legând-o în mod obligatoriu de contestarea fondului cauzei.

Sub acest aspect Constituția României prevede, prin dispozițiile art. 125 alin. (3): „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*“, iar prin dispozițiile art. 128, că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*“. Aceasta înseamnă că reglementarea în detaliu a competenței, procedurilor și a celorlalte aspecte legate de înfăptuirea actului de justiție se află în aria de reglementare a legiuitorului, care este liber să aprecieze asupra lor, cu respectarea, desigur, a tuturor drepturilor ce revin părților și a garanțiilor procesuale ce sunt destinate să asigure efectivitatea lor.

Reglementarea actuală din Codul de procedură penală, criticată prin excepția de față, nu lipsește partea interesată

de dreptul de a ataca încheierile pronunțate de instanțe în cauzele penale, iar faptul că exercițiul acestui drept este corelat cu contestarea fondului cauzei nu reprezintă un impediment real, sub raport constituțional, al exercițiului unei căi de atac pentru orice încheiere pronunțată în instanță pe parcursul soluționării cauzei.

Dimpotrivă, s-ar putea susține chiar că reunirea posibilităților de apelare, așa cum este concepută prin dispozițiile art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală, este de natură să contribuie la celeritatea soluționării cauzelor — mai cu seamă în procesul penal —, fiind astfel conformă cu prevederile art. 6 pct. 1 din convenția citată mai sus, în sensul asigurării condițiilor de soluționare a cauzelor într-un termen rezonabil și cu respectarea celorlalte exigențe conținute în același text.

În acest sens Curtea reține că prin dispozițiile art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală, care prevăd posibilitatea atacării cu apel a încheierilor date în primă instanță, numai o dată cu fondul, nu și separat, legiuitorul român a asigurat o mai bună administrare a justiției, prin evitarea unor blocaje și întâzieri în desfășurarea procesului penal. În acest mod procesul se poate soluționa într-un termen incontestabil mai redus, fără a fi întârziat de soluționarea apelurilor care s-ar declara separat împotriva încheierilor date în primă instanță și care prin natura lor nu soluționează fondul cauzei, dar pot conduce la amânarea rezolvării ei.

Criticile de neconstituționalitate fiind astfel neîntemeiate, excepția urmează a fi respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală, ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 538/1998 al Judecătorei Orăștie, județul Hunedoara.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2000.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. **Florin Bucur Vasilescu**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN privind aprobarea tarifelor pentru accesul la Registrul național al persoanelor juridice fără scop patrimonial

Ministru de stat, ministrul justiției,

în temeiul art. 75 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000,
emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Comunicarea de date de pe înregistrările existente în Registrul național al persoanelor juridice fără scop patrimonial și eliberarea de copii certificate de pe înscrisurile doveditoare se fac cu plata tarifelor prevăzute în prezentul ordin.

(2) Tariful se datorează anticipat. O dată cu depunerea cererii solicitantul va face dovada că a achitat tariful.

Art. 2. — Tarifele se achită în numerar sau prin virament în contul bugetului de stat nr. 20210130 — „Alte venituri de la instituții publice“, astfel:

— de către persoanele fizice, la orice unitate a trezoreriei statului sau a Casei de Economii și Consemnațiuni, indiferent de domiciliu;

— de către persoanele juridice, la unitatea trezoreriei statului în a cărei rază teritorială își au sediul fiscal.

Art. 3. — (1) Pentru comunicarea de date de pe înregistrările cuprinse în Registrul național al persoanelor juridice fără scop patrimonial și eliberarea de copii certificate de pe înscrisurile doveditoare cu privire la o anumită persoană juridică fără scop patrimonial se datorează următoarele sume:

a) eliberarea unei copii certificate cu privire la una dintre mențiunile din registru 15.000 lei;

b) eliberarea unei copii certificate de pe unul dintre înscrisurile doveditoare 25.000 lei;

c) eliberarea unei copii certificate de pe extrasul raportului de activitate ori al bilanțului anual al

asociațiilor sau fundațiilor, recunoscute ca fiind de utilitate publică 30.000 lei;

d) eliberarea dovezii privind disponibilitatea și rezervarea ori prelungirea rezervării unei denumiri 50.000 lei.

(2) În cazul în care se solicită o copie certificată cu privire la două sau mai multe mențiuni ori de pe două sau mai multe înscrisuri doveditoare, extrase de pe rapoartele de activitate sau de pe bilanțurile anuale ori dovada disponibilității mai multor denumiri, cererea se tarifează corespunzător numărului de mențiuni ori de înscrisuri solicitate, respectiv numărului de denumiri verificate.

Art. 4. — În cazul în care se solicită comunicarea de date cu privire la două sau mai multe persoane juridice fără scop patrimonial, sub formă sistematizată după oricare dintre criteriile cuprinse în formularul de înscriere, se va plăti tariful de 150.000 lei pentru fiecare criteriu în funcție de care se solicită sistematizarea.

Art. 5. — Tarifele plătite nu se restituie în cazul în care datele solicitate nu se găsesc în evidența Registrului național al persoanelor juridice fără scop patrimonial.

Art. 6. — Tarifele prevăzute în prezentul ordin pot fi actualizate prin ordin al ministrului justiției, în funcție de rata inflației.

Art. 7. — Sumele de bani realizate din încasarea tarifelor constituie venituri la bugetul de stat.

Art. 8. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la data publicării lui.

p. Ministru de stat, ministrul justiției,

Flavius Baias,
secretar de stat

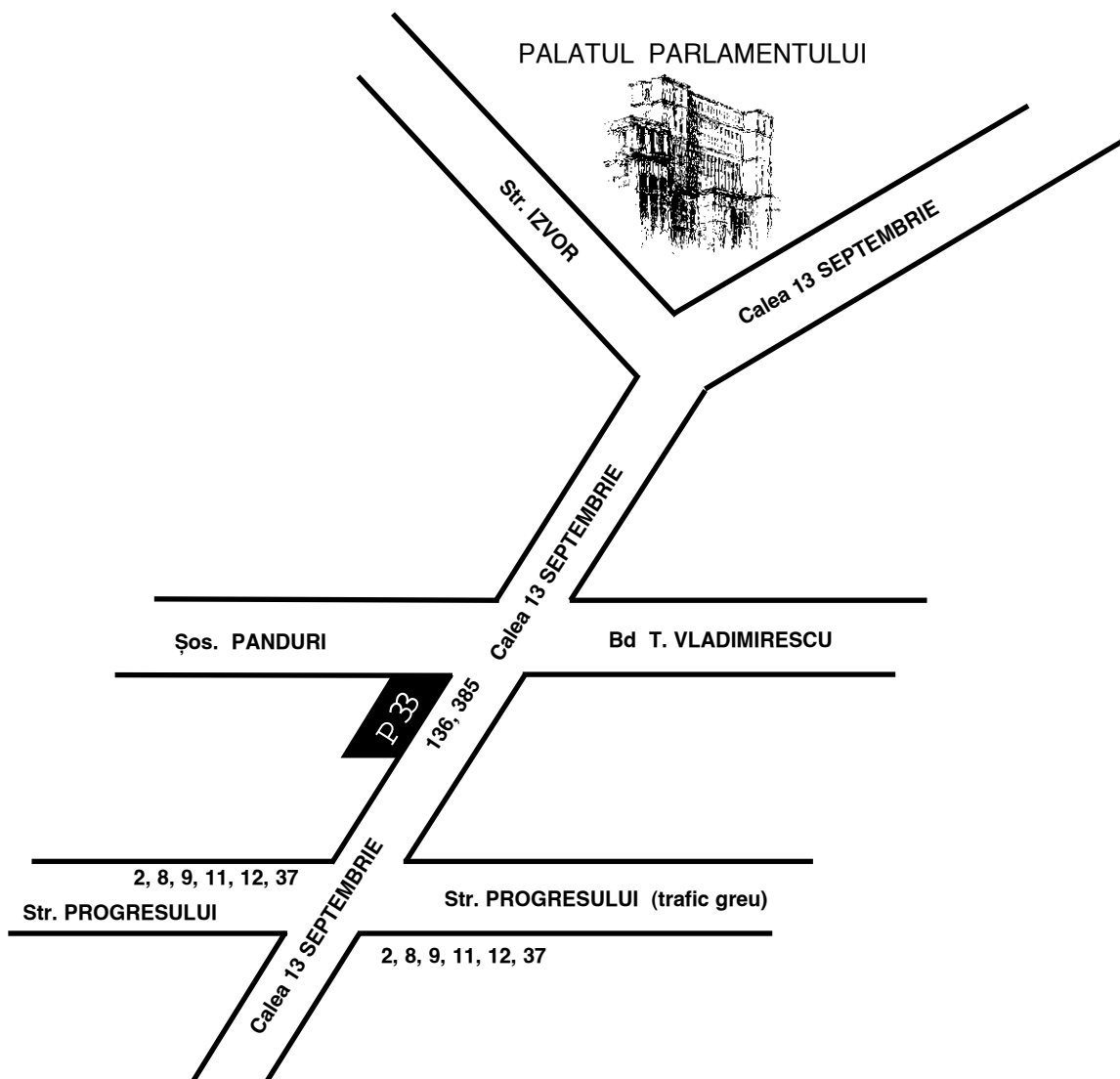
București, 15 mai 2000.
Nr. 1.076/C.

ANUNȚ

Începând cu data de 1 martie 2000 Serviciul de relații cu publicul și agenții economici al Regiei Autonome „Monitorul Oficial” s-a mutat la noul sediu din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

Mijloace de transport: autobuzele 136, 385 și tramvaiele 2, 8, 9, 11, 12, 37.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.
Parar : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

CVISION
TECHNOLOGIES